

Lyndet mod Tab, men derimod ikke give det særlig Lejlighed eller udvidet Udgang til at gøre sig Fortjeneste eller Fordel. Jeg skal ikke komme dybere ind paa disse Enkeltheder og kun nævne et Par Punkter. Forslaget begynder med disse Ord: „Naar Udlæg søges i en Ejendom.“ Nu er jeg jo ikke Jurist og ved altsaa ikke, om dette, „naar Udlæg søges“, har en særlig juridisk Betydning. Men af Vægfolk vil det sikkert blive forstaaet saaledes, at naar det første Stridt er gjort til Udlæg, vil Lyndet være løst fra sin Forpligtelse og kan gøre Krav paa sin Vøn og franslytte Tjenesten, og det synes mig at være noget forhastet, lidt for tidligt. Det hænder jo ikke saa sjældent, at det lykkes Manden, selv naar Dyrigheden har været der for at skrive Ejendommen og alt, hvad han ejer, at bringe Tingene i Orden, inden det kommer til Auktion, saa han beholder sin Ejendom, og i det Tilfælde synes det mig, at Lyndet skulde være forpligtet til at blive i det mindste, indtil Auktionen er holdt. Det kan, som sagt, være, at jeg tager fejl, men saadan har jeg nu forstaaet Ordene, og jeg kan tilføje, at jeg er ikke den eneste, der har forstaaet det saaledes. Med Hensyn til Omfanget af den Tid, for hvilken Lyndet kan fordre Vøn, er jeg enig med den ærede Ordfører i, at det er nødvendigt at tage det sidst forløbne Halvaar med, da, som han fremhævede, Lyndet ellers kan risikere at tabe dette Halvaars Vøn. Men naar der i Lovforslaget staar, at det skal være indtil første, almindelige Jordeg, som indtræffer 3 Maanedes efter Udlæget, tror jeg, at der kan indtræffe det Tilfælde, at Lyndet kan forlange Vøn for 1½ Aar, og det forekommer mig, at det er i det mindste det sidste Halvaar for længe. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, idet jeg gaar ud fra, at Forslaget vil blive henvist til et Udvalg, hvor alle Enkeltheder kunne komme under nærmere Overvejelse og Drøftelse. Som sagt, i Principet slutter jeg mig til Forslaget og haaber, det maa lykkes at saa det gennemført allerede i indeværende Samling i en saadan Skikkelse, at baade Lynd, Ejere og Panthavere kunne være saa nogenlunde tilfredse dermed.

Chr. Rasmussen: Der er næppe nogen Del af Arbejderstanden, der ret beset er saa daarlig stillet, naar man ser hen til de bestaaende Love, som netop Lyndet. For den øvrige Arbejderstand ere Forholdene saaledes, at naar en Arbejder ikke er tilfreds med de Vilkaar, der bydes ham paa det Sted, hvor han arbejder, kan han uden Varsel eller i hvert Fald uden synderlig langt

Varsel forlade vedkommende Arbejdsgiver og tage Arbejde andre Steder, som bedre paske ham. Men saaledes er ikke Lyndet stillet. Lyndet har, naar man ser paa Lyndeloven, væsentligst kun Pligter. Med Retfærdighederne er det kun saa som saa, de ere ikke store, og i hvert Tilfælde er det som oftest overordentlig vanskeligt for Lyndet at skaffe sig sin Ret over for Arbejdsgiveren. Som Følge heraf kunde jeg og mit Parti meget ønske, at Lyndeloven i sin Helhed blev tagen op til Forhandling, og at Lyndelovgivningen kom ind i et mere humant Spor. Men da det vel næppe i Øjeblikket kan lade sig gøre at optage Lyndeloven til en Revision i human Retning, der i meget vid Grad tog Sigte paa at forandre de bestaaende Forhold, skal jeg ikke opholde mig videre derved, men kun sige, at jeg giver Grundtanken i Forslaget min Tilslutning. Jeg mener nemlig, at der her er et overordentlig stort Hul i vor Lovgivning, som trænger til at blive stoppet. Lyndet har Krav paa, at det ikke kommer til at arbejde uden Vøn, og at det maa gøre det, har man ikke saa saa Eksempler paa. Det ærede Medlem for Skjoldlev (S. Nielsen) nævnte et saadant Eksempel, og jeg skal ligeledes tillade mig at drage et saadant Eksempel frem. En Gaardejer i Frederiksborg Amt modtog i afvigte Sommer — jeg tror, det var den 1ste Juli — fra sine Kreditorer det bestemte Paalæg, at han ikke maatte sælge noget af Gaardens Avl, uden at der dog blev gjort Udlæg. Jeg har undersøgt dette Forhold, og Jurister have sagt mig, at det er ikke lovligt, at Kreditorer give en Mand et saadant Paalæg, og han havde altsaa ikke behovet at tage Hensyn dertil. Han gjorde det dog, og først den 26de September overtog Prioritetshaverne Gaarden. Den 1ste November stod Manden saaledes, at han ikke kunde betale Lønningen, fordi han ikke havde maattet sælge noget af Avlen, og Kreditorerne erklærede, at de ikke vilde betale Lyndet Vøn længere end fra 26de September, da de overtog Gaarden til brugeligt Pant, og til 1ste November. Folkene vare saaledes affaarne fra at saa deres med Rette fortjente Penge, idet Husbonden ikke kunde betale dem, og Kreditorerne ikke vilde betale dem. Det forekommer mig derfor rimeligt at tage dette Spørgsmaal op og saa dette Hul udfyldt. Man kunde jo sige, at det var uberettiget af den vedkommende Prioritetshaver og hans Repræsentant, Sagføreren, at give et saadant Paalæg. Men alle Sagførere ere ikke Engle, og der er mange Gaardejere, som ikke vide, at de ikke behøve at rette sig efter et saadant Paalæg,